

Sygn. akt I C 907/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Lidia Staśkiewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. A. C.

po rozpoznaniu w dniu 07 listopada 2016 r. w Słupsku

na rozprawie

I. sprawy I C 907/16 z powództwa **G. D.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej w W.**

o zadośćuczynienie w kwocie 54.000 zł

1. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki G. D. kwotę 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy złotych, 00/100) z odsetkami:

- ustawowymi od dnia 27 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

- ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki G. D. kwotę 5.462,16 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa złote, 16/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

II. sprawy I C 908/16 z powództwa **G. D.**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej w W.**

o zadośćuczynienie w kwocie 54.000 zł

1. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki G. D. kwotę 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy złotych, 00/100) z odsetkami:

- ustawowymi od dnia 27 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;

- ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz powódki G. D. kwotę 5.462,16 zł (pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt dwa złote, 16/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 907/16

(Sygn. akt I C 908/16)

UZASADNIENIE

Powódka G. D. (sprawa I C 907/16) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od **pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.** kwoty **54.000,00 zł** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci bliskiej więzi ze zmarłym w wyniku wypadku drogowego ojcem B. D.. Nadto powódka wniosła o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

Powódka G. D. (sprawa I C 908/16) wniosła również o zasądzenie na swoją rzecz od **pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.** kwoty **54.000,00 zł** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 27 września 2015 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego w postaci bliskiej więzi ze zmarłą w wyniku wypadku drogowego matką Z. D.. Nadto powódka wniosła o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200,00,00 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W uzasadnieniu pozwów powódka wskazała, że w dniu 7 grudnia 1997 r. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego śmierć ponieśli rodzice powódki – Z. D. i B. D., zaś sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W ocenie powódki z uwagi na szczególnie bliskie relacje łączące powódkę z rodzicami, zadośćuczynienie w kwotach wskazanych w pozwach należy uznać za odpowiednie. Jako podstawę prawną roszczeń powódka wskazała art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2016 r. wydanym w sprawie I C 908/16 tut. Sąd zarządził połączenie sprawy I C 908/16 ze sprawą I C 907/16 z powództwa G. D. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował wysokość zadośćuczynienia, którego domagała się powódka, jako rażąco wygórowaną, dowolną oraz nie znajdującą podstaw w przedstawionym materiale dowodowym. Podniósł, że wypłacił G. D. zadośćuczynienie w wysokości 6.000 zł z tytułu śmierci B. D. oraz zadośćuczynienie w wysokości 6.000,00 zł z tytułu śmierci Z. D., które to kwoty w pełni rekompensują krzywdę doznaną przez powódkę.

Pozwany zakwestionował również zasadność roszczenia odsetkowego wskazując, iż odsetki winny być naliczane od daty wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 grudnia 1997 r. na drodze K. - S., kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) R. C. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że bez zachowania należytej ostrożności i upewnienia się, że ma wolną drogę, podejmując manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego o nieustalonych numerach, zjechał na lewy pas ruchu i zderzył się z prawidłowo jadącym z naprzeciwka samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...), kierowanym przez D. M., w wyniku czego pasażerowie samochodu osobowego marki F. (...) – Z. D. i B. D. ponieśli śmierć na miejscu zdarzenia.

Bezsporne, a nadto dowód: notatka urzędowa o wypadku z dnia 20.02.1998 r. k. 25 i 25 v.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Koszalinie II Wydział Karny z dnia 28 sierpnia 1998 r. w sprawie II K R. C. został uznany winnym tego, że w dniu 7 grudnia 1997 r. na drodze K. - S. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), bez zachowania należytej ostrożności i upewnienia się, że ma wolną drogę, podejmując manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego o nieustalonych numerach, zjechał na lewy pas ruchu i zderzył się z prawidłowo jadącym z naprzeciwka samochodem osobowym marki A. o nr rej. (...), kierowanym przez D. M., w wyniku czego pasażerowie samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...) ponieśli śmierć na miejscu: Z. D. – w wyniku pęknięcia tętnicy głównej połączonego z krwotokiem

do obu jam opłucnowych i B. D. – w wyniku pęknięcia aorty połączonego z krwotokiem do obu jam opłucnowych, tj. popełnienia przestępstwa z art. 145 § 2 kk w zw. z art. 10 § 3 kk. Wobec R. C. orzeczono karę w postaci pozbawienia wolności na okres 2 lat oraz karę grzywny w wysokości 1.000,00 zł. Nadto wobec R. C. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat, przy czym na poczet wykonania kary zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 7 grudnia 1997 r. do 28 sierpnia 1998 r.

Bezsporne, nadto dowód: akt oskarżenia k. 16 - 19, wyciąg z repertorium k. 24, notatka urzędowa o wypadku z dnia 20.02.1998 r. k. 25 i 25 v.

W chwili śmierci rodziców G. D. miała 43 lata. G. D. po zawarciu związku małżeńskiego początkowo mieszkała w domu rodzinnym. Zawsze mogła liczyć na pomoc i wsparcie rodziców. Powódka wraz ze swoją rodziną oraz rodzicami spędzała czas wolny, jak i święta. Rodzice G. D. pomagali jej w opiece nad trójką dzieci. Rodzice wspierali ją także finansowo. Po przeprowadzce do własnego mieszkania rodzice pomagali jej w jego wyposażeniu, następnie pomagali w budowie własnego domu. Powódka widywała się z rodzicami codziennie.

Relacje G. D. z ojcem były bardzo bliskie. Nauczył ją fotografować, jak również doszkalał w umiejętności prowadzenia samochodu.

Relacje G. D. z matką również były bardzo bliskie. Nauczyła ją m.in. gotować, robić na drutach, na szydełku. Powódka pracowała na tej samej uczelni co jej matka.

Śmierć rodziców była dla G. D. ciężkim przeżyciem. Powódka wpadła w rozpacz, odczuwała smutek i żal. Po śmierci rodziców G. D. zamknęła się w sobie, unikała kontaktów towarzyskich. Korzystała z pomocy rodziny i psychologa. Przez okres miesiąca przebywała na zwolnieniu lekarskim. Powrót do pracy na uczelni był dla G. D. trudny, przede wszystkim z uwagi na fakt, iż na tej uczelni pracowała również jej matka.

G. D. często wspomina rodziców. Każdego dnia brakuje jej ich wsparcia, rozmów i bliskości. Do dziś nie może pogodzić się z ich śmiercią. Często odwiedza ich groby.

Dowód: zeznania świadka A. C. – k. 100 - 101, E. D. – k. 101 - 102, zeznania G. D. – k. 102 – 103, oświadczenie G. D. k. 8 – 10.

Sprawca wypadku R. C. posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

Bezsporne.

Pismem z dnia 27 sierpnia 2015 r. G. D. wystąpiła do (...) S.A. o przyznanie kwoty w wysokości 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki oraz kwoty w wysokości 80.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć ojca. Ubezpieczyciel decyzją z dnia 23 listopada 2015 r. przyznał powódce kwotę w wysokości 6.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powstałą w wyniku śmierci B. D. oraz decyzją z dnia 23 listopada 2015 r. przyznał powódce kwotę w wysokości 6.000,00 zł z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę powstałą w wyniku śmierci Z. D..

Bezsporne, a nadto pismo z dnia 27.08.2015 r. k. 11 – 13 w aktach sprawy I C 907/16, decyzja z dnia 23.11.2015 r. k. 14 i 15 w aktach sprawy I C 907/16, decyzja z dnia 23.11.2015 r. k. 20 i 21 w aktach sprawy I C 908/16.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie częściowo.

W pierwszej kolejności zaznaczenia wymaga, że w dniu 3 sierpnia 2008 r. zmieniony został przepis art. 446 k.c. przez dodanie § 4, zgodnie z którym sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego, którego śmierć

nastąpiła skutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poprzednio obowiązujący stan prawny nie dawał tak wyraźnej podstawy do przyznania członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia. Przyjmowano zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie, że brak w kodeksie cywilnym odpowiednika art. 166 kodeksu zobowiązań, który stanowił podstawę roszczenia o zadośćuczynienie, oznaczał wykluczenie możliwości uwzględnienia tego rodzaju żądania. Nie oznacza to jednak, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie dostrzegano potrzeby naprawienia krzywdy wyrządzonej członkom rodziny zmarłego. W wielu orzeczeniach łagodząco dotychczasową restrykcyjną linię orzecznictwa poprzez stosowanie art. 446 § 3 k.c. dla naprawienia także szkody niematerialnej (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 5 stycznia 1968 r., I PR 424/67, z 27 listopada 1974 r., II CR 658/74, z 30 listopada 1977 r., IV CR 458/77, a w nowszym orzecznictwie: z 15 października 2002 r., II CKN 985/00, z 25 lutego 2004 r., II CK 17/03, z 22 lipca 2004 r., II CK 479/03, wszystkie nie publ.). Wskazywano także, iż art. 446 § 3 k.c. stanowi podstawę do żądania zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego, jakim jest relacja ze zmarłym najbliższym członkiem rodziny (por. wyrok z dnia 6 lutego 2008 r., II CSK 459/07, nie publ.). Po wejściu w życie z dniem 23 sierpnia 1996 r. art. 448 k.c. uznano w wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CSK 307/09 (nie publ.), że ten właśnie przepis, a nie art. 446 § 3 k.c., stanowi podstawę ochrony odrębnego dobra osobistego, jaką jest bliska relacja pomiędzy zmarłym a osobą mu najbliższą.

Dodanie § 4 do art. 446 k.c. wywołało wątpliwości odnośnie do relacji tego przepisu i art. 448 k.c. Wątpliwości te wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (opubl. OSNC-ZD 2011, Nr 2, poz. 42), w której uznał, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. Sąd Najwyższy wskazał, że art. 446 § 4 k.c. znajduje zastosowanie wyłącznie do sytuacji, w której czyn niedozwolony popełniony został po dniu 3 sierpnia 2008 r. Przepis ten nie uchylił art. 448, jego dodanie było natomiast wyrazem woli ustawodawcy zarówno potwierdzenia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia na gruncie obowiązujących przed jego wejściem w życie przepisów, jak i ograniczenie kręgu osób uprawnionych do zadośćuczynienia do najbliższych członków rodziny.

W uzasadnieniu cytowanej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że katalog dóbr osobistych określony w art. 23 k.c. ma charakter otwarty. W orzecznictwie i w piśmiennictwie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym są uznawane za doniosłe i zasługujące z tego względu na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, pięć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie zmarłej. Sąd Najwyższy podniósł, że trudno byłoby znaleźć argumenty sprzeciwiające się zaliczeniu do tego katalogu także więzi rodzinnych. Więzy te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. Pogląd taki pojawił się już wcześniej w orzecznictwie. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 września 2005 r., I ACa 554/05 (nie publ.) stwierdził, że szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie przewidzianej w art. 24 § 1 k.c. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r., IV CK 307/09 (nie publ.) uznał natomiast, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej przesłanki, poglądu tego - wbrew zastrzeżeniom zgłaszanym w piśmiennictwie - nie można postrzegać jako nieuprawnioną próbę kreowania ("na siłę") nowej postaci dobra osobistego.

Stanowisko to potwierdzone zostało w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11 (LEX nr 950584) oraz wyrokach Sądu Najwyższego, m.in. z dnia 14 stycznia 2010 r. (IV CSK 307/09, OSNC-ZD 2010 r., Nr

3, poz. 91), z dnia 10 listopada 2010 r., II CSK 248/10 (LEX nr 785681), z dnia 11 maja 2011 r., I CSK 621/10 (LEX nr 848128).

Przytoczona argumentacja, w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę, zasługuje w całości na aprobatę.

Nie ulega wątpliwości, że rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, podlega ochronie prawa. Dotyczy to odpowiednio ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych. Dobro rodziny jest nie tylko wartością powszechnie akceptowaną społecznie, ale także uznaną za dobro podlegające ochronie konstytucyjnej. Artykuł 71 Konstytucji stanowi, że Państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej ma obowiązek uwzględniania dobra rodziny. Więzy rodzinna odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny m.in. poczucie stabilności, wzajemne wsparcie obejmujące sferę materialną i niematerialną oraz gwarantuje wzajemną pomoc.

Trzeba się zatem zgodzić z poglądem, że śmierć osoby najbliższej powoduje naruszenie dobra osobistego osoby związanej emocjonalnie ze zmarłym. Nie każdą jednak więź rodzinną niejako automatycznie należy zaliczyć do katalogu dóbr osobistych, lecz jedynie taką, której zerwanie powoduje ból, cierpienie, rodzi poczucie krzywdy. Osoba dochodząca roszczenia na podstawie art. 448 k.c. powinna zatem wykazać istnienie tego rodzaju więzi, stanowiącej jej dobro osobiste podlegające ochronie.

W ocenie Sądu powódka w niniejszej sprawie istnienie tej więzi wykazała.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego powódka G. D. była silnie związana emocjonalnie ze swoimi rodzicami. Miała z nimi bardzo dobre i bliskie relacje. Kontakty utrzymywała z nimi niemal codziennie. Po ślubie z E. D., powódka z mężem mieszkała z rodzicami, dopiero później zdecydowała się z mężem zamieszkać osobno. Rodzice pomagali powódce w opiece nad dziećmi. Powódka wraz z rodzicami i mężem oraz dziećmi spędzała wspólnie czas. Wspólnie także spędzali święta oraz świętowali uroczystości rodzinne G. D. zawsze mogła liczyć na pomoc i wsparcie ze strony rodziców.

Następnie zważyć należy, iż przepisy kc nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, toteż należy wziąć pod uwagę kryteria wypracowane przez judykaturę dla art. 445 kc. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż wysokość zadośćuczynienia uzależniona jest od całokształtu ujawnionych okoliczności, w szczególności od czasu trwania cierpienia, ich nasilenia, trwałości skutków, wieku poszkodowanego.

Śmierć rodziców była dla G. D. ogromnym przeżyciem. Powódka wpadła w rozpacz, odczuwała smutek i żal, długo nosiła żalobę. W chwili śmierci rodziców G. D. miała 43 lata. Po śmierci rodziców zachowanie G. D. bardzo się zmieniło. Zamknęła się w sobie, unikała kontaktów towarzyskich. Korzystała z pomocy rodziny i psychologa. Przez okres miesiąca po zdarzeniu przebywała na zwolnieniu lekarskim. Powrót do pracy na uczelnię był dla powódki trudny przede wszystkim z uwagi na fakt, iż na tej samej uczelni pracowała matka powódki. G. D., pomimo upływu 18 lat, do dnia dzisiejszego często wspomina rodziców. Każdego dnia odczuwa brak ich wsparcia, rozmów i bliskości. Do dziś nie może pogodzić się z ich śmiercią. Często także odwiedza ich groby.

W ocenie Sądu, cierpienia psychiczne, jakich doznała i nadal doznaje powódka są bardzo znaczące. Oczywistym jest, że cierpienia te w sposób negatywny wpłynęły i wpływają na jej życie.

Sąd zważył, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta jednak nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. wyrok SN z 26.02.1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107, wyrok SN z 24.06.1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966, poz. 92, wyrok SN z 22.03.1978 r., IV CR 79/78, nie publ.).

W ocenie Sądu, mając na względzie dotychczas wypłacone kwoty zadośćuczynienia (po 6.000 zł), ustalone w sprawie okoliczności uzasadniają przyznanie powódce G. D. dodatkowej kwoty 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za śmierć ojca oraz kwoty 40.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za śmierć matki.

Zdaniem Sądu, kwoty te są adekwatne do krzywdy, jakiej powódka doznała i doznaje w wyniku tragicznej śmierci swoich rodziców. Posiadają one realną, odczuwalną dla powódki wartość i nie sposób uznać ich za symboliczne.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania, Sąd orzekł jak w pkt I.1 oraz II.1 wyroku na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc.

O odsetkach ustawowych orzeczono z mocy art. 481 kc w zw. z art. 455 kc, zasądzając je od dnia 27 września 2015 r. Powyższe rozstrzygnięcie w zakresie odsetek uzasadnione jest okolicznością, iż pozwany był już w toku postępowania likwidacyjnego wzywany do zapłaty zadośćuczynienia pismem z dnia 27 sierpnia 2015 r. Mając zatem na względzie wynikający z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 392) 30-dniowy termin na wypłatę świadczenia, liczony od dnia zawiadomienia o szkodzie, roszczenie odsetkowe powódki należało uwzględnić od dnia 27 września 2015 r.

Jednocześnie ze względu na zmianę brzmienia przepisu art. 481 § 2 k.c., wprowadzonego z dniem 1 stycznia 2016 roku ustawą z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), do dnia 31 grudnia 2015 roku Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie przepisem art. 481 § 2 k.c. w poprzednio obowiązującym kształcie, natomiast od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 roku (art. 56 ustawy o zmianie ustawy o terminach zapłaty).

W pozostałym zakresie, tj. w zakresie zadośćuczynienia ponad zasądzoną kwotę, Sąd powództwo oddalił jako niezasadne, o czym orzekł w pkt I.2 oraz II.2 sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w pkt I.3 oraz II.3 wyroku na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, mając na względzie zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Powódka G. D. wygrała sprawę w zakresie kwoty 40.000,00 zł z dochodzonej kwoty 54.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć ojca oraz w zakresie kwoty 40.000,00 zł z dochodzonej kwoty 54.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za śmierć matki, a więc powódka w obu tych sprawach, z uwagi na te same proporcje, wygrała w 74,00 % (w zaokrągleniu), przegrywając sprawę w 26,00 %, pozwany zaś wygrał sprawę w 26,00 %, przegrał zaś w 74,00 %.

Na koszty poniesione przez powódkę w obu tych sprawach składały się: kwota 2.700,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 7.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. (...)) oraz kwota 17,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa; tj. łącznie 9.917,00 zł.

Na koszty poniesione przez pozwanego składała się kwota 7.200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynagrodzenia radcy prawnego w stawce minimalnej za prowadzenie niniejszej sprawy, określonej na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015. (...)) oraz kwota 17,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa; tj. łącznie 7.217,00 zł.

Zgodnie z wynikiem procesu powódce należało się od pozwanego 74,00 % kwoty 9.917,00 zł, tj. 7.338,58 zł, pozwanemu zaś od powódki 26 % kwoty 7.217,00 zł, tj. 1.876,42 zł.

Na podstawie wskazanych wyżej przepisów, Sąd rozdzielając stosunkowo koszty procesu zasądził w pkt I.3 oraz II.3 wyroku od pozwanego na rzecz powódki kwoty po 5.462,16 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.